

Stanslätter

I forna dagar, då den uppodlade arealen var liten och innan de nu vanliga grässlagen brukade sås, var det vanligt i Skånes skogsbygden, att vildgräs höggs till vinterföda åt husdjuren. Såväl gräset i lävängarna, som staven å sankt-områden tillvaratogs näga. Efterhand som de odlade områden blevo större bet-lades detta bruk av bönderna, men fort-sattes av torparna, vilka hade små äkrar. Augusta Loensson berättade att då hon var ung, fick hon tidigt deltaga i detta arbete. Hennes föräldrar voro torpar-folk under Gustafsborgs säteri och hade dagverkskyldighet. I hennes ungdom förekom slätter av vildhöstnad å säteriet och det var många mesgnar hon infann

Fri appl

sig redan vid femtiden på morgonen
vid gården, där förvaltaren omedelbart
satte slätterfolket i arbete. Detta pågick
ända till tent på kvällen. Idarna
högga gräset med hia och kvinnfolket
sammis efter med handräpser med vit-
ka de räfsade häet i stängan. Denna
metod användes även å åkrarna. Sedan
en ny förvaltare blivit anställd blev
tiden för arbetets början ändrad till kl. 6.
Så torparna fullgjort sina kontrakt-
entliga dagsverken fingo de börja slätten
åt sig själva. Det fanns vildgräs, som de
fingo slå i sjökanten och känen.
Sedan han gift sig med slåkan Lovénsson
flyttade makarna till ett annat torp,
hos en bonde. De frikäfte senare detta.
De hade en häst och två kor, men så

många djur gick det sjätt vinterföda på deras lilla åkerareal. De brukade därför hugga starrgräs i närheten av sjöarna i Larröd, dit det var nära en mil. De fingo därför sliga upp vid 3 tiden på morgonen och bego sig i väg för att arbeta ända till solens nedgång. De körde dit med hästskjutsem och laga ett lass hä med sig hem på kvällen. Starrgräset blev nämligen torkt för dagen om det var solskin. Efter hemkomsten på kvällen vidtog mjölkningen av korna, samt matlagning till nästa dags måltider. De brukade hugga fjorton lass hä under lika många dagar. Det var ett slövt liv, i synnerhet som hennes man var delvis invalid. Han hade mistat högra handen och fått denna ersatt med en järnbrok.

Gästgivarens fina vagn.

Herrn Månsson omtalade att den gäst-
givare, som innehade Blekemåsa gäst-
givargård i slutet av 1800 talet hette Bontzon.
Han ville gärna gälla för att vara en ständs-
person och för att imponera på grannarna
skaffade han sig en herrekapsvagn, en s. k.
håvtäckare, d. v. s. en vagn med lädertak.
Då han första gången, efter inköpet, skul-
le besöka kyrkan i Perstorp, gav han kus-
ken noggranna instruktioner, hur han
skulle köra då han kom fram till kyrko-
gården. — "Först håller du häftigt in hästar-
na, så att vi kan stiga ut, sen slår du
en klatsch med piskan och svänger in
på gårdsplanen på Edlocksgården och håller
där". För att komma in på denna
måste man passera en portgång i ut-

111.
Fr uppl

husen. Att portgängen var lägre än vagns-
höjden, hade man inte beräknat. Kyrk-
färden gick programenligt, kusken körde
i ferspiång, höll in hästarna snitt för
kyrkogårdarna, gästgivarfamiljen steg ur,
varefter kusken slog klatsch och tväng-
de in mot portgängen i Edlockargården.
Fagnstaket slog med ett brak mot loftet
i portgängen och gästgivarens fina vagn
blev ganska sampanerad i kyrkfolkets
ögon.